



WOJEWODA MAZOWIECKI

LEX-I.4131.198.2012.RM

Warszawa, 17 grudnia 2012 r.

**Rada Miejska
w Ożarowie Mazowieckim
ul. Kolejowa 2
05 – 850 Ożarów Mazowiecki**

Rozstrzygnięcie nadzorcze

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001r. Nr 142, poz. 1591, z 2002 r. Nr 23, poz. 220, Nr 62, poz. 558, Nr 113, poz. 984, Nr 153, poz. 1271 i Nr 214, poz. 1806, z 2003 r. Nr 80, poz. 717, Nr 162, poz. 1568, z 2004 r. Nr 102, poz. 1055 i Nr 116, poz. 1203, z 2005 r. Nr 172, poz. 1441 i Nr 175, poz. 1457, z 2006 r. Nr 17, poz. 128 i Nr 181, poz. 1337, z 2007 r. Nr 48, poz. 327, Nr 138, poz. 974 i Nr 173, poz. 1218, z 2008r. Nr 180, poz. 1111 i Nr 223, poz.1458, z 2009 r. Nr 52, poz. 420 i Nr 157, poz. 1241, z 2010r. Nr 28, poz. 142 i 146, Nr 40 poz. 230 i Nr 106, poz. 675 oraz z 2011 r. Nr 21, poz. 113, Nr 117, poz. 679, Nr 134, poz. 777, Nr 217, poz. 1281 i Nr 149, poz. 887, z 2012 r. poz. 567)

stwierdzam nieważność

uchwały Nr XXVII/251/12 Rady Miejskiej w Ożarowie Mazowieckim z dnia 19 października 2012r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Ożarów Mazowiecki dla obszaru Macierzysz – Jawczyce – Mory – część I, w części graficznej dla terenu oznaczonego symbolem 3KDGP.

Uzasadnienie

Rada Miejska w Ożarowie Mazowieckim na sesji w dniu 19 października 2012 r. podjęła uchwałę Nr XXVII/251/12 w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Ożarów Mazowiecki dla obszaru Macierzysz – Jawczyce – Mory – część I. Uchwałę tę podjęto na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy o samorządzie gminnym oraz na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717 z późn. zm., w brzmieniu przed wejściem w życie ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, ustawy o Państwowej Inspekcji Sanitarnej oraz

ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami <Dz. U. Nr 130, poz. 871>), zwanej dalej „ustawą o p.z.p.”.

Stosownie do zapisów art. 14 ust. 8 ustawy o p.z.p., miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest aktem prawa miejscowego uchwalanym przez organ stanowiący gminy, tj. radę gminy. Art. 94 Konstytucji RP stanowi, iż organy samorządu terytorialnego oraz terenowe organy administracji rządowej, na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie, ustanawiają akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania tych organów, a zasady i tryb wydawania aktów prawa miejscowego określa ustawa. W przypadku aktów prawa miejscowego z zakresu planowania przestrzennego, tj. w odniesieniu do miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, regulację zasad i trybu ich sporządzania określa ustawa o p.z.p.

Stosownie do ustaleń art. 3 ust. 1 ustawy o p.z.p., kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie gminy, w tym uchwalanie studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego należy do zadań własnych gminy. Biorąc pod uwagę powyższe oraz mając na uwadze dyspozycję art. 20 ust. 2 ustawy o p.z.p., kontrola organu nadzoru w tym przedmiocie nie dotyczy celowości czy słuszności dokonywanych w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego rozstrzygnięć, lecz ogranicza się jedynie do badania zgodności z prawem podejmowanych uchwał, a zwłaszcza przestrzegania zasad planowania przestrzennego oraz, określonej ustawą, procedury planistycznej.

Zgodnie z treścią art. 28 ust. 1 ustawy o p.z.p. podstawę do stwierdzenia nieważności uchwały rady gminy w całości lub w części stanowi naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, istotne naruszenie trybu jego sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie.

Zasady sporządzania aktu planistycznego dotyczą problematyki merytorycznej, która związana jest ze sporządzeniem aktu planistycznego, a więc zawartością aktu planistycznego (część tekstowa, graficzna), zawartych w nim ustaleń. Zawartość aktu planistycznego określona została w art. 15 ustawy o p.z.p.

Zgodnie z art. 15 ustawy o p.z.p., projekt planu miejscowego zawiera część tekstową i graficzną (ust. 1), a art. 20 ust. 1 stanowi, że część tekstowa planu stanowi treść uchwały, a część graficzna stanowi załącznik do uchwały. W planie miejscowym określa się obowiązkowo, między innymi, przeznaczenie terenów oraz linie rozgraniczające tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania (ust. 2 pkt 1). Ocenie legalności podlega zarówno treść uchwały przyjmującej plan miejscowy, jak i załączniki, czyli m.in. część graficzna. W judykaturze utrwalony jest pogląd, że ewidentna sprzeczność pomiędzy treścią uchwały a jej częścią graficzną narusza zasady sporządzenia planu miejscowego i w konsekwencji powoduje nieważność uchwały rady gminy w całości lub w części, zgodnie z art. 28 ww. ustawy. Co więcej sprzeczność taka stanowi również o naruszeniu § 8 ust. 2 zd. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1587), który stanowi, że „*Na projekcie rysunku planu miejscowego stosuje się nazewnictwo i oznaczenia umożliwiające jednoznaczne powiązanie projektu rysunku planu miejscowego z projektem tekstu planu miejscowego*”.

Przy podejmowaniu przedmiotowej uchwały, przez Radę Miejską w Ożarowie Mazowieckim, doszło do powstania ewidentnej sprzeczności pomiędzy zapisami części tekstowej a częścią graficzną. Przede wszystkim dla terenu oznaczonego na rysunku planu miejscowego symbolem 3KDGP brak jest szczegółowych ustaleń w części tekstowej. Ustalenia szczegółowe dotyczą jedynie terenów oznaczonych symbolami od 1 do 2KDGP i zawarte zostały w § 14 uchwały.

Organ nadzoru wskazuje, iż zgodnie z treścią art. 4 ust. 1 ustawy o p.z.p. „*Ustalenie przeznaczenia terenu, rozmieszczenie inwestycji celu publicznego oraz określenie sposobów zagospodarowania*

i warunków zabudowy terenu następuje w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego". Konkretyzację przedmiotowego przepisu odnaleźć możemy w przywoływanym powyżej art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy o p.z.p., ale również w § 4 pkt 1 i § 8 ust. 2 zd. 1 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, który obowiązuje do zawarcia, w części tekstowej, ustaleń dotyczących przeznaczenia terenów, które winny zawierać określenie przeznaczenia poszczególnych terenów lub zasad ich zagospodarowania, a także symbol literowy i numer wyróżniający go spośród innych terenów. Ustalenia części tekstowej, winny być również odzwierciedlone w części graficznej. Brak zawarcia, w części tekstowej, ustaleń dla terenu oznaczonego, na rysunku planu, symbolem 3KDGP, stanowi o naruszeniu przywołanych powyżej przepisów.

Ponieważ miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest aktem prawa miejscowego, oznacza to między innymi, że do wykładni planu należy stosować metody właściwe dla wykładni aktów normatywnych, co powoduje, że zapisy szczegółowe obowiązującego planu mają znaczenie pierwszorzędne i to one winny decydować o wykładni i m.in. kontroli decyzji o pozwoleniu na budowę z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (*quod vide*: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 28 maja 2009 r. sygn. akt II OSK 1916/08, LEX nr 574407, Centralna Baza Orzeczeń NSA).

W tej sytuacji uznać należy, iż brak określenia, w części tekstowej uchwały, ustaleń dla terenu oznaczonego symbolem 3KDGP, stanowi o naruszeniu: art. 15 ust. 2 pkt 1, art. 4 ust. 1 ustawy o p.z.p. oraz § 4 pkt 1 i § 8 ust. 2 zd. 1 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Wziąwszy wszystkie powyższe okoliczności pod uwagę, organ nadzoru stwierdza nieważność uchwały Nr XXVII/251/12 Rady Miejskiej w Ożarowie Mazowieckim z dnia 19 października 2012r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Ożarów Mazowiecki dla obszaru Macierzysz – Jawczyce – Mory – część I, w części graficznej dla terenu oznaczonego symbolem 3KDGP, co na mocy art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym skutkuje wstrzymaniem jej wykonania w tym zakresie, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia.

Gminie, w świetle art. 98 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w terminie 30 dni od dnia doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego wnoszona za pośrednictwem organu, który skarżone orzeczenie wydał.

Równocześnie organ nadzoru wskazuje, że w uchwale Nr XXVII/251/12 z dnia 19 października 2012r., podlegającej ocenie wraz z procedurą, stwierdzono inne naruszenia prawa.

Stosownie do dyspozycji art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy o p.z.p. „*W planie miejscowym określa się obowiązkowo: (...) 10) zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej*”. Konkretyzację ww. przepisu odnaleźć możemy na gruncie § 4 pkt 9 lit. a rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, który stanowi, że „*ustalenia dotyczące zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej powinny zawierać: a) określenie układu komunikacyjnego i sieci infrastruktury technicznej wraz z ich parametrami (...)*”. Uchwalony plan miejscowy nie spełnia powyższych wymogów wobec braku określenia parametrów układu sieci infrastruktury technicznej. Co więcej, zgodnie z:

- § 6 ust. 2 uchwały: „Ustala się, że tereny dróg publicznych KDGP, KDL i KDD przeznaczone są dla inwestycji celu publicznego”;
- § 11 ust. 1 pkt 2 lit d uchwały: „*W zakresie zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów infrastruktury technicznej: (...) 2) w zakresie zasad uzbrojenia terenu, ustala się: (...) b) dopuszczenie prowadzenia sieci infrastruktury technicznej przez tereny*”

- o innym przeznaczeniu w przypadku braku możliwości lokalizowania sieci i obiektów infrastruktury w liniach rozgraniczających dróg publicznych lub wewnętrznych”;
- § 12 pkt 1 lit. b tiret pierwsze uchwały, na terenach oznaczonych symbolem od 1 do 5 U/P, plan ustala następujące uzupełniające przeznaczenie terenu: „urządzenia budowlane, infrastruktura techniczna”;
- § 12 pkt 1 lit. c tiret drugie i trzecie uchwały, na terenach oznaczonych symbolem od 1 do 5 U/P, plan ustala następujące dopuszczalne przeznaczenie terenu: „- linie elektroenergetyczne 15kV- tereny 1U/P, 2U/P i 3U/P, - napowietrzna linia elektroenergetyczna 220kV-tereny 4U/P i 5U/P”.

Ponadto, zgodnie z ustaleniami § 5 ust. 1 pkt 4 uchwały: „Ilekoć w niniejszej uchwale jest mowa o: (...) 4) infrastrukturze technicznej – należy przez to rozumieć sieci przesyłowe (podziemne, naziemne lub nadziemne), urządzenia i związane z nimi obiekty służące w szczególności do obsługi obszaru objętego planem w zakresie: zaopatrzenia w wodę, ciepło, energię elektryczną i paliwa gazowe, telekomunikacji, odprowadzania i oczyszczania ścieków oraz usuwania odpadów”.

Z przywołanych powyżej ustaleń § 5 ust. 1 pkt 4, § 11 ust. 1 pkt 2 lit d oraz § 12 pkt 1 lit. b tiret pierwsze uchwały wynika, iż sieci infrastruktury technicznej, które są celem publicznym w rozumieniu art. 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2010 r. Nr 102, poz. 651 z późn. zm.), **można lokalizować na całym obszarze objętym planem**. Tymczasem stosownie do przywoływanych już wcześniej ustaleń art. 4 ust. 1 ustawy o p.z.p. ustalenie przeznaczenia terenu, a także rozmieszczenie inwestycji celu publicznego oraz określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu następuje w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. Z kolei, w § 6 ust. 2 uchwały, organ uchwałodawczy ustala, iż dla potrzeb realizacji inwestycji celu publicznego, przeznacza się tereny dróg publicznych KDGP, KDL i KDD. W tej sytuacji, z uchwały nie wynika jednoznacznie, czy realizacja celów publicznych może nastąpić jedynie na terenach dróg publicznych, czy na całym obszarze objętym planem.

Organ nadzoru wskazuje, iż zawieranie w planie miejscowym sprzecznych, wykluczających się wzajemnie ustaleń, utrudnić może w praktyce realizację inwestycji celu publicznego. Za sprzeczne ze sobą uznać należy również ustalenia zawarte w § 12 pkt 1 lit. b tiret pierwsze oraz § 12 pkt 1 lit. c tiret drugie i trzecie uchwały, w ramach których, linie elektroenergetyczne 15kV, na terenach 1U/P, 2U/P i 3U/P oraz napowietrzne linie elektroenergetyczne 220 kV, na terenach 4U/P i 5U/P, zaliczone zostały zarówno do przeznaczenia uzupełniającego terenu [vide § 5 ust. 1 pkt 15 uchwały „Ilekoć w niniejszej uchwale jest mowa o: (...) 15) przeznaczeniu uzupełniającym – należy przez to rozumieć przeznaczenie wprowadzone lub istniejące jako, uzupełnienie przeznaczenia podstawowego, które nie zmienia charakteru tego przeznaczenia”], jak i do przeznaczenia dopuszczalnego [vide § 5 ust.1 pkt 16 uchwały „Ilekoć w niniejszej uchwale jest mowa o: (...) 16) przeznaczeniu dopuszczalnym – należy przez to rozumieć przeznaczenie inne niż podstawowe i uzupełniające, dopuszczone na warunkach określonych planem, przy czym powierzchnia użytkowa obiektów o przeznaczeniu dopuszczalnym nie może być większa niż 40% powierzchni użytkowej wszystkich obiektów na działce budowlanej”].

Z treści mapy zasadniczej, obszaru objętego planem miejscowym, wynika, iż w ramach jednostek terenowych: 2U/P, 3U/P, 4U/P, KS, 1KDL, 2KDL, 3KDL i 4KDL zlokalizowane są dwa gazociągi średniego ciśnienia \varnothing 125 i \varnothing 250. Zgodnie z ustaleniami § 5 ust. 1 pkt 18 uchwały „Ilekoć w niniejszej uchwale jest mowa o: (...) 18) strefie bezpieczeństwa gazociągu - należy przez to rozumieć obszar po obu stronach gazociągu, w którym obowiązują ograniczenia dla lokalizacji obiektów, zadrzewień oraz działalności mogącej mieć negatywny wpływ na trwałość i prawidłową eksploatację gazociągu, którego wymiary są określone w przepisach odrębnych z zakresu warunków technicznych. Dla gazociągów wybudowanych po 12 grudnia 2001r. określonej jako strefy kontrolowane, a dla gazociągów wybudowanych przed 12 grudnia 2001r. określonej

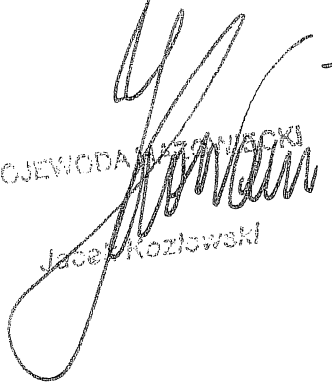
jako odległości podstawowe". Ponadto zgodnie z § 11 pkt 7 lit. b tiret trzecie uchwały, „*W zakresie zasad modernizacji i budowy systemów infrastruktury technicznej, ustala się: (...) 7) w zakresie zaopatrzenia w gaz ustala się: (...) b) uwzględnienie określonych w przepisach odrębnych, warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać sieci gazowe, a w szczególności: (...) – lokowania zabudowy i sadzenie drzew z zachowaniem odpowiednio stref kontrolowanych lub odległości podstawowych*”.

W art. 2 pkt 5 ustawy o p.z.p., zdefiniowano pojęcie *inwestycji celu publicznego*, przez którą należy rozumieć: działania o znaczeniu lokalnym (gminnym) i ponadlokalnym (powiatowym, wojewódzkim i krajowym), a także krajowym (obejmującym również inwestycje międzynarodowe i ponadregionalne), bez względu na status podmiotu podejmującego te działania oraz źródła ich finansowania, stanowiące realizację celów, o których mowa w art. 6 ustawy o gospodarce nieruchomościami. Zgodnie z art. 6 pkt 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami „*(...) Celami publicznymi w rozumieniu ustawy są: (...) 2) budowa i utrzymywanie ciągów drenażowych, przewodów i urządzeń służących do przesyłania lub dystrybucji płynów, pary, gazów i energii elektrycznej, a także innych obiektów i urządzeń niezbędnych do korzystania z tych przewodów i urządzeń*”. Na podstawie art. 4 ust. 1 ustawy o p.z.p. rozmieszczenie inwestycji celu publicznego następuje w planie miejscowym, zaś obligatoryjnym elementem planu miejscowego jest zarówno określenie zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej (art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy o p.z.p.), jak również określenie przeznaczenia terenów oraz linii rozgraniczających tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania (art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy o p.z.p.). Zgodnie z przytoczonymi powyżej przepisami, jako podstawowe zadanie planu, należy uznać określenie przeznaczenia terenów objętych planem, które w zakresie infrastruktury technicznej polegać powinno na określeniu układu sieci infrastruktury technicznej wraz z jej parametrami (§ 4 pkt 9 lit. a rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego) oraz warunków powiązań tej sieci z układem zewnętrznym (§ 4 pkt 9 lit. b ww. rozporządzenia). Rysunek planu, jako graficzne zobrazowanie i uzupełnienie ustaleń tekstowych, powinien wskazywać więc, w sposób graficzny za pomocą linii rozgraniczających i odpowiednich oznaczeń graficznych, wymagane elementy planu, m.in. układ infrastruktury technicznej. Służyć temu mają m.in. oznaczenia określone w załączniku Nr 1 do rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Wśród nich, w pozycji o liczbie porządkowej 7 znajdują się oznaczenia graficzne dla terenów infrastruktury technicznej, z podziałem na poszczególne kategorie: elektroenergetyka, gazownictwo, wodociągi, kanalizacja, telekomunikacja, gospodarowanie odpadami, ciepłownictwo. Skoro zatem, sieci gazowe są inwestycjami celu publicznego, zaś zgodnie z § 5 ust. 1 pkt 18 oraz § 11 pkt 7 lit. b tiret trzecie uchwały, uchwałodawca wskazuje na „*strefę bezpieczeństwa gazociągu*”, dla której dodatkowo „*obowiązują ograniczenia dla lokalizacji obiektów*”, to na załączniku graficznym, będącym rysunkiem planu miejscowego, obszary te powinny zostać wyznaczone za pomocą linii rozgraniczających. Tymczasem Rada Miejska w Ożarowie Mazowieckim, nie tylko nie zdefiniowała tych terenów linią rozgraniczającą, ale również, na rysunku planu, w ramach tych terenów, wyznaczono nieprzekraczalne linie zabudowy (zgodnie z ustaleniami § 5 ust. 1 pkt 6 uchwały przez nieprzekraczalną linię zabudowy *należy (...) rozumieć wyznaczoną na rysunku planu lub ustaloną w planie, linie określającą najmniejszą dopuszczalną odległość ściany budynku od linii rozgraniczających (...)*”, przecinające oba gazociągi, co wskazuje m.in. na możliwość realizacji na samych gazociągach np. budynków.

Organ nadzoru wskazuje również, iż Rada, faktycznie nie określiła samej „*strefy bezpieczeństwa gazociągu*”, odnosząc się lakonicznie, iż w przypadku gazociągów wybudowanych po 12 grudnia 2001 r. obowiązuje strefa kontrolowana, zaś dla gazociągów wybudowanych przed 12 grudnia 2001r. obowiązują odległości podstawowe. Z samej uchwały nie wynika także, który z przepisów odrębnych, odnosić się będzie do danego gazociągu, a tym samym, jakie obowiązują zasady

zagospodarowania w przypadku realizacji inwestycji w pobliżu każdego z nich. Zdaniem organu nadzoru, sporządzenie planu zgodnie z przepisami odrębnymi (wymóg art. 15 ust. 1 ustawy o p.z.p.), to obowiązek uwzględniania stosownych przepisów w planie miejscowym, poprzez sformułowanie nakazów, zakazów, dopuszczeń i ograniczeń w zagospodarowaniu terenów (§ 2 pkt 6 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego), a więc zawarcie takich ustaleń w postaci norm bezwzględnie obowiązujących, które kształtują, wraz z innymi przepisami, sposób wykonywania prawa własności nieruchomości (art. 6 ust. 1 ustawy o p.z.p.). Uchwała w sprawie planu miejscowego winna być również sformułowana w sposób jasny, czytelny i jednoznaczny, a w swojej treści winna wyraźnie precyzować wszelkie kwestie, które normuje. Uzależniając realizację ustaleń planu od bliżej nie określonych warunków, wprowadza w stan niepewności obywateli co do uregulowań planu miejscowego, którego zadaniem jest przecież kształtowanie sposobu wykonywania prawa własności. Dziedzina ta wymaga trwałości postanowień.

Reasumując, w przedmiotowej sprawie nie tylko nie wyznaczono terenów o różnym przeznaczeniu oraz o różnych zasadach zagospodarowania, ale również nie wskazano rozmieszczenia inwestycji celu publicznego. Sporządzono również plan z naruszeniem przepisów odrębnych. Opisywanym działaniem, oprócz wskazanych wyżej przepisów, doszło także do naruszenia § 8 ust. 2 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, który obliuguje do zastosowania na projekcie rysunku planu miejscowego nazewnictwa i oznaczeń umożliwiających jednoznaczne powiązanie projektu rysunku planu miejscowego z projektem tekstu planu miejscowego. Wprowadzenie ograniczeń w zabudowie, winno zatem zostać jednoznacznie określone na rysunku planu miejscowego.


WOJEWODA KRAKOWSKI
Jacek Kozłowski